

[Poul Hartling.]

jen til det og vil træffe de nødvendige beslutninger og yde de nødvendige ofre, gøre det muligt for os at skabe den ligevægt og sunde balance i Danmarks økonomi, som vi så længe har måttet savne.“

Det er nu 8 måneder siden. Jeg må måske gentage over for økonomi- og budgetministeren og over for statsministeren, at det hed i åbningstalen: „hvis vi selv har viljen til det og vil træffe de nødvendige beslutninger“, og så spørge: hvorfor har regeringen ikke vist den nødvendige vilje og truffet de nødvendige beslutninger? Det er, som om regeringen alene er optaget af at finde et flertal, der kan holde den ved magten, og så må det gå med landets økonomi, som det kan. Den udvikling, som nu er i gang, rummer en hård dom over regeringen og især over den minister, der er sat til at tage sig af økonomien.

Igennem 1960erne og i begyndelsen af 1970erne har det jo været det svage punkt i dansk økonomi, at der var underskud på betalingsbalancen. Det var også galt i den tid, da VKR havde regeringsmagten. Men det lykkedes dog at vende udviklingen, sådan at vi var på vej mod bedre forhold, da regeringsskiftet kom i oktober 1971. I 1972 blev resultatet væsentligt bedre, men det skæbnesvangre, det faretruende er, at vi nu, hvor vilkårene er så meget gunstigere for dansk eksport, ikke kan fastholde forbedringen, men at vi tværtimod rutscher ned i alle tidens underskud. Hvis vi i de tidligere år havde haft de eksportpriser på landbrugsvarer, som vi nu har, havde der intet underskud været dengang. Nu tjener vi langt bedre priser ind til landet, men de soldes op. Det er det første store spørgsmål, som regeringen må svare på, når samlingen 1972-73 skal gøres op.

Det fremgår af åbningstalen, at man vil føre en erhvervspositiv politik. Især fremhæves det, at man vil forbedre afskrivningsreglerne for maskiner. Man kan se i tidenden sp. 10, hvor statsministeren fastslår, at dette er et væsentligt led i regeringens så-

kaldte aktive erhvervs politik, og man kan se sp. 118, hvor hr. Orla Møller understreger disse værdifulde forslag — jeg kan ikke huske, om han sagde overordentlig værdifulde forslag. Hele spørgsmålet om erhvervs politikken spillede en ret stor rolle i åbningsdebatten for 8 måneder siden. Men hvis nogen lyttede til, hvad regeringens talsmand sagde om disse ting, har de været meget naive. De skulle hellere have lyttet til hr. Gert Petersen, der talte som ordfører for SF. Han sagde nemlig, at han var ikke tilhænger af disse forbedrede afskrivningsregler, og hvad skete? De blev taget af bordet.

Statsministeren sagde i et interview i mandags, at åbningstalen er ført igennem til punkt og prikke. Til punkt og prikke. Enten ved statsministeren ikke besked — og det er ikke så godt for et land at have en statsminister, der ikke ved, hvad han taler om — eller også ved han besked, og så udtrykker han sig, skal vi sige i uoverensstemmelse med virkeligheden.

Til punkt og prikke. Statsministeren kan jo vende sig om og se handelsministeren i øjnene. Det får han ikke noget ud af, for handelsministfren er der ikke. Men hvis han nu var der, hvad han dog burde være en gang imellem, så kunne statsministeren se ham i øjnene, og så kunne de jo spørge hinanden: hvor blev det punkt af, som hed „bedre afskrivningsregler“? Sandheden er, at de blev forringet. Regeringen gik, da det kom til stykket, imod, hvad den havde lovet i åbningstalen, og hvad den oven i købet havde gjort et stort væsen af i åbningsdebatten. Nej, hvis statsministeren havde sagt, at regeringen har gennemført SFs åbningstale til punkt og prikke, så havde han været nærmere ved virkeligheden.

Det samme billede tegner sig, hvis vi undersøger, hvordan det er gået med boligpolitikken. Regeringen lagde i åbningstalen op til en langsigtet boligpolitik. Det, man nu har taget skridt til i denne samling, er netop en kortsigtet boligpolitik. Hvis man gennemførte en boligpolitik som led i et